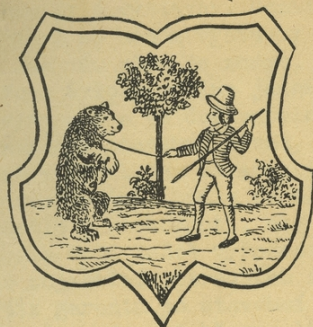

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

- 1 -

Větrník - roč. VI. - č. 5 - 6 - 7

Vysoké nad Jizerou 21. června 1973

Výchovná a vzdělávací práce na školách ve Vysokém nad Jizerou.

Zasedání pléna MěstNV ve Vysokém nad Jizerou konané dne 18. června 1973 se zabývalo hodnocením výchovné a vzdělávací práce ve školním roce 1972 - 73 na MŠ, ZDŠ a ZOU.

Z hodnocení vyplývá, že je třeba věnovat výchově dětí velkou péči už od MŠ, aby se u dětí při uskutečňování komunistické výchovy cílevědomě, postupně a plánovitě rozvíjely tělesné i duševní schopnosti žáků, vytvářel se vědecký světový názor, utvářely se jejich komunistické mravní vlastnosti, rozvíjely se estetické city, názory a vkus a upevňovalo se jejich zdraví.

Předpokladem pro úspěšné plnění náročných úkolů je práce výchovných pracovníků na jednotlivých školách s ohledem na věk žáků a zvláštnosti výchovné práce v jednotlivých ročnících nebo stupních školy.

V MŠ se soudružky učitelky hlavně zaměřily na rozvoj intelektu dítěte, pracovní činnost a sociální vztahy. Řídily se hlavními znaky komunistické výchovy. Výchovní pracovníci ZDŠ si ve svém pracovním plánu vytýčily úkoly, které doplňují učivo podle učebních osnov a to:

Zdůrazňovat význam integrace socialistických zemí, dělbu práce v rámci RVHP a podíl ČSSR. Seznamovat žáky s některými principy výroby, s důležitostí úspory surovin a růstu produktivity práce pro zvýšení výroby, zdůrazňovat materialistické pojetí učiva, hájit zjištěnou pravdu, t.j. dokazovat a přesvědčovat. Upevňovat pocit hrdosti k přítomnosti k socialistickému táboru.

Zásady, které si pro svou práci vytýčili výchovní pracovníci ZOU, byly stmelujícím prvkem v životě školy a pracovníků.

Prohlubování marx-leninské výchovy mládeže, výchova k proletářskému internacionalismu, k socialistickému vlastenectví a lásce k SSSR. Promyšleně posilovat a zlepšovat výchovu světonázorovou, mravní a estetickou. Naučit správně chápat ulohu KSČ v naší socialistické společnosti a vychovávat učně v duchu světového názoru a zásad morálního kodexu budovatele komunismu. Při uskutečňování těchto úkolů, které jsou procesem složitým a dlouhodobým, bude záležet na každém výchovném pracovníkovi, jak odpovědně bude k této náročné práci přistupovat.

Přejeme proto všem výchovným pracovníkům na školách mnoho úspěchů v jejich práci, aby se jim práce nadále dařila a aby naše mládež byla do života pro socialistickou společnost dobře připravena.

Školská a kulturní komise při MěstNV ve Vysokém nad Jizerou

Slavnostní otevření nové tělocvičny.

Dne 26. května 1973 konalo se slavnostní otevření nové tělocvičny ve Vysokém nad Jiz. s jejím předáním Měst. NV do užívání T. J. Jiskra.

Uvádíme slavnostní projevy předsedy MěstNV Josefa Hásky a předsedy T. J. Jiskra Františka Žantý spolu s oslavnou básní Slávky Hubačikové.

Vážené soudružky, soudruzi, bratři a sestry, vážení přítomní. Scházíme se dnes na slavnostní členské schůzi u příležitosti slavnostního otevření a předání do užívání nově vybudované tělocvičny. Je pro mě ctí, že jménem MěstNV ve Vysokém nad Jizerou mohu tak učinit. Dovolte však, abych vás v krátkosti seznámil s průbě-

hem celé výstavby. Domnívám se, že bude dobré připomenout si klady i nedostatky, které se během výstavby projeví.

Jak vám všem je známo, původní tělocvična vyhořela 8. prosince 1962. Již v příštím roce bylo vyvoláno jednání za přítomnosti nadřízených orgánů a uvažovalo se o nové výstavbě a to dodavatelským způsobem. Toto se však nepodařilo prosadit, poněvadž se nenašel stavební závod, který by tuto stavbu vzal do svého plánu. Stávajícím stavem se zabýval jak stranický orgán, Tělocvičná jednota, rada Národního výboru i plenární zasedání. Stále se hledalo východisko, jak tuto situaci vyřešit. V roce 1966 došlo k rozhodnutí, aby celá stavba se provedla v akci Z. Tímto rozhodnutím však nebyla ještě vyřešena celá řada otázek souvisejících s tímto ukolem. Jednalo se o zajištění potřebných finančních prostředků, zajištění brigádnických hodin, zajištění garanta po stavební stránce. Postupně se však tyto otázky podařilo vyřešit a na schůzce dne 23. března 1966 za účasti podnikového ředitele Seby Tanvald s. Beldy, došlo za určitých podmínek k dohodě, že Seba n.p. převezme záruku a tím se stane garantem po stránce stavební. Následovala další řada různých jednání týkající se výstavby. Na jednání dne 30. srpna 1966 bylo dohodnuto a byla to jako podmínka, že po dokončení výstavby předá Národní výbor tělocvičnu do provozu a vlastnictví Tělocvičné jednotě Jiskra Vysoké nad Jizerou. A právě tento bod bude dnes splněn. Investorem stavby se stal Národní výbor, který tím též vzal na sebe dost starostí zodpovědnosti. Proč vám toto vše říkám. Myslím, že je dobré, abychom si každý uvědomil, že připravít stavbu v takovémto rozsahu si vyžádá hodně času a nemálo starostí po všech stránkách. Vezměme v úvahu, jak dlouho trvalo, než se vše připravilo a mohlo být započato jenom s odstraňováním zbytků po vyhořelé sokolovně. Kolik lidí se jenom tímto zabývalo a kolik různých názorů bylo. Jednou z podmínek před zahájením stavby bylo zajištění dostatečného počtu brigádnických hodin. Závazek občanů zněl na 7.750 hodin. Zdálo se nám to v té době opravdu hodně. Avšak skutečnost ukázala, že toto množství daleko nestačí. "Eměli jsme nikdo představu o tom, kolik taková stavba si vyžádá práce a námahy. Hodnotný závazek na stavbu učinil Státní statek Vysoké. Bohužel tuto svoji povinnost v plném rozsahu nesplnil. Tím se stalo, že veškerá tíha výstavby ležela na závodu Seba a jejich zednicích. Závod Seba, jako garant za celou výstavbu se opravdu ujal stavby se vši zodpovědností. Po dobu výstavby se nestalo, když jsme byli v největší tísní a tlaku, aby závod Seba žádanou pomoc odmítl. Často se tak stávalo i na ukor plnění jejich úkolů, ať již v zabezpečování, nebo provádění údržby a výstavby jejich objektů. Dovolím si říct, že bez jejich pochopení a přístupu k realizaci výstavby, bychom nemohli dnes tento krásný stánek otevírat.

Před započatím stavby bylo potřeba se též rozhodnout, kde se stavba umístí. O tomto bylo též několikrát jednáno a bylo i na tuto otázku několik názorů. Nakonec bylo rozhodnuto, aby stavba byla na původním místě. Projekt na stavbu vypracoval Stavoprojekt Trutnov. Původně se počítalo se stavbou bez ubytovny, to jest pouze s bytem pro domovníka. V době zadávání projektu jsme byli vázáni tím, že stavba bude typizovaná, to jest dle návrhů, které byly Tělocvičné jednotě předloženy k posouzení a vybrání. V průběhu stavby došlo pak k provedení některých změn. Největší změna nastala v době, kdy bylo rozhodnuto, aby se zároveň postavila i ubytovna. Dnes víme, že rozhodnutí, aby se ubytovna stavěla jako součást tělocvičny bylo správné. Ovšem tím nastaly další potíže v zajišťování finančních prostředků, dokumentace a dalšího materiálu. Navíc se pak udělalo podsklepení nářadovny, nástavba nad touto jako sklad a v prostoru ubytovny zřízeny dva rizolety a tak připraven další prostor na ubytování. Změna byla též v řešení stropu v sále tělocvičny.

S vlastní výstavbou bylo započato v květnu 1968 s velkým nadšením a elánem. Časem tento elán pomalu upadal a měli jsme z toho jak se říká hlavu ve smutku všichni bez rozdílu.

Celkem se výstavby zúčastnilo 172 občanů, z toho 20 žáků ZOU. K tomu jest rutné ještě uvést, že 130 občanů pracovalo pouze v jednom roce, to znamená, že 42 občanů pracovalo po dva nebo více let. V roce 1968, kdy se stavba zahajovala, zapojilo se 84 brigádníků a bylo odpracováno 9.827 hodin, v roce 1969 již jenom 34 občanů a odpracováno 9.487 hodin, v r. 1970 pouze 30 občanů a odpracováno 10.199 hodin, v r. 1971 však již 73 občanů a odpracováno 13.294 hodin a v roce 1972 pak 105 občanů a odpracováno 16.511 hodin. Celkem odpracováno 59.318 hodin. Tyto hodiny jsou včetně dvou stálých zaměstnanců, t.j. zedníků ze závodu Seba. K dokreslení k celkovému zapojení občanů ještě toto: Méně než 10 hodin pracovalo 39, od 10-do 20 hod. 16, od 20 do 50 hodin 37 a nad 50 hodin 80 občanů.

Celá stavba si vyžádala nemalých finančních prostředků. Největší částku poskytl Ústřední výbor československé tělesné výchovy. Okresní výbor poskytl příspěvek na projekci. Poněvadž došlo k rozšíření o ubytovnu, bylo jednáno s komisí pro cestovní ruch o finanční pomoc, která byla poskytnuta a sice na stavbu 460 tisíc Kčs a na

vybavení další částkou 140 tisíc Kčs. Velká starost byla však s obstaráváním zajišťováním stavebního materiálu. Dík obětavé práci předsedy TJ Jiskra Františka Zantytoto bylo zajištěno.

Rozpočet na celou stavbu činil 3,311.000 Kčs. Ovšem v rozpočtu není zahrnuta částka za podsklepení nářadovny, za nástavbu nad touto a rizolety nad ubytovnou, kde tím vznikl další prostor pro lůžka. Rozpočet nezahrnuje též částku za vybavení ubytovny a též zvýšené náklady na zakoupení náradí, které jsou daleko vyšší, než jest uvedeno v rozpočtu. Můžeme proto říct, že byla dodržena výše úspor, jak stanoví předpisy pro stavby prováděné v akci Z. V letošním roce se bude muset udělat obložení venkovní pozdivky a kanalizace pro dešťovou vodu a úpravu pro různá hřiště a prostranství

S výstavbou jsme měli všichni hodně starostí a práce. Je pravda někdo víc, někdo méně. Avšak společnou prací se podařilo tuto stavbu uskutečnit přes to, že než se skutečně začalo se stavbou, měli někteří lidé pochyby, že ke stavbě dojde. Dnes můžeme říct, že tato tělocvična jest jednou z nejlepších na našem okrese a největší stavba, která se ve Vysokém udělala. Uskutečnění této akce jest dokladem, že naše socialistické společnosti vynakládá veliké finanční prostředky na stavby podobných charakterů a je je schopna na občanech, aby se tohoto chopili a svou prací a svým přístupem ke společné práci pomohli v budování svého prostředí. Jen společnou prací se mohou uskutečnit takováto krásná díla.

Dovolte, abych vám všem, kdož jste měl cokoliv společného s výstavbou tělocvičny, a v. i. za vaši práci srdečně a upřímně poděkoval. Músíme si být vědomi také toho, že výstavba se nedělala jenom pro nás dospělé, ale hlavně pro naši mládež, která celých 10 let neměla se kde scházet a utužovat své zdraví.

Zvlášť bych chtěl ještě jednou poděkovat závodu Seba za jejich poňhopení a pomoc a též Dr Janu Němcovi, ministru spravedlnosti, za jeho pomoc a přístup při jednáních v začátcích výstavby. Přejí vám, abyste v této tělocvičně si upevňovali své zdraví a v c. vychovávali naši mládež ku prospěchu celé naší socialistické společnosti.

Koloudace stavby byla provedena 8. prosince 1972, to je 10 let po vyhoření. Stavba trvala 5 let.

Josef Hásek, předseda MěNV

Soudružky a soudruzí, vážení hosté!

Dnešní den je pro naši TJ skutečně významný. Přebíráme do vlastnictví budovu tělocvičny, postavenou ve svépomocné akci Z. Máme se zase kde soustřeďovat, máme opět po dlouhé době kde cvičit, máme kde rozvíjet naši tělovýchovnou činnost. Bezmála 10 a půl roku uběhlo od chvíle, kdy zhoibný požár zničil to nejdražší, co TJ měla, tělocvičnu. Od tohoto dne veškeré usilí výboru TJ se zaměřilo jedním směrem, zajistit výstavbu nové tělocvičny. Začíná dlouhá a mnohá i těžko schůdná cesta. Jsou to stovky naježděných kilometrů a desítky jednání na různých úřadech a organizacích. Výsledkem těchto jednání, která trvala čtyři roky, bylo zajištění finančních prostředků. Jeden problém byl vyřešen. Další jednání, týkající se zajištění stavební kapacity, byla bezvýsledná. V této kritické době nám podává pomocnou ruku n.p. Seba Tanvald, ústy podnikového ředitele s. Beldy. Poslední schůzka, poslední jednání na podnikovém ředitelství v Tanvaldě, mezi zástupci Seby, NV a TJ. Je rozhodnuto, postavíme tělocvičnu ve svépomocné akci Z. Byli jsme si vědomi toho, že navrhovaná výstavba přerůstá rámec možností samotné TJ a proto jsme se společně s NV obrátili ke všem občanům našeho města s prosbou o pomoc. Výsledek byl velice dobrý, na závazcích bylo získáno 8.000 brigádnických hodin pro první rok výstavby. Bohužel, mnohé tyto závazky byly formální a zůstaly jen na papíře. V dalších letech výstavby se situace v tomto směru ještě zhoršovala. Našli se i takoví, kteří uzavřeli závazek na 100 i více hodin a přitom na stavbě ani nepobylí. Bohužel, i mezi samotnými členy TJ bylo dosti těch, pro které pomoc při výstavbě byla zcela neznámým pojmem. Dnes jsou všechny tyto problémy za námi, stavební práce až na menší dodělávky, téměř skončily. V letošním roce chceme udělat venkovní obkald, dešťovou kanalisaci, cvičiště, hřiště na odbíjenou a doskočiště. Věřím, že i tento úkol splníme beze zbytku. Provoz v budově byl zahájen počátkem letošního roku a dá se říci, že úspěšně. Do cvičebních hodin ZTV nastoupilo 70 žen, 36 mužů a 70 chlapců a děvčat. Členská základna TJ se zvýšila cca o 60 dospělých a 70 dětí. I když u dospělých složek v jarních měsících počty cvičících poklesly, věřím, že při zahájení nového cvičebního roku se dostanou na původní úroveň a o to nám především jde, abychom dokázali tělocvičnu plně využít a naplnili ji čilým tělovýchovným ruchem. Chceme, aby si každý, kdo má chuť, mohl jít alespoň dvakrát v týdnu

začít. Každý z nás by si měl uvědomit, že pohyb je základem života a byl dán všem zdravým lidem do věku již od nejutlejšího dětství. Proto dostatek tělesné výchovy by měl být součástí denního režimu našeho stáří. Má-li však mít význam, musí být prováděna systematicky a pravidelně. Pro nás z toho vyplývá v současné době prvořadý úkol, zajistit dostatek cvičitelů a cvičitelů, zejména pak pro žákovské složky. Obracím se proto na Vás na všechny, zejména na rodiče dětí s prosbou o pomoc. Potřebujeme ještě další cvičitele, aby cvičební hodiny žactva mohly být rozšířeny na dvě hodiny v týdnu. Věřím, že se najdou lidé, kteří tuto nutnost pochopí. Domnívám se, že nemůže být pro každého z nás krásnějšího a ušlechtilějšího cíle, nežli je výchova mladé generace. Byl bych rád, aby tato slova nezapadla, ale našla si svoji živnou půdu. Při zahájení výstavby jsme měli obavy, zda lidé přijdou pomoci, přišli. Při zahájení cvičebních hodin jsme tyto obavy měli znovu. Budeme mít cvičitele a zase se našli ti, kteří jsou ochotni obětovat část svého osobního volna ve prospěch nás všech. Všem těmto lidem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomohli při výstavbě a v současné době pomáhají při vedení cvičebních hodin a ostatních našich akcích, jmenem výboru TJ děkuji. Pro nás je do budoucna úkol jasný. Vytvářet v tělovýchově všem našim občanům takové podmínky, aby se pro ně provozování tělovýchovné činnosti stalo nezbytností a každodenní potřebou. Každý z nás by si měl uvědomovat a neustále připomínat Tyršovo stále platné heslo: Kde stanutí, tam smrt.

František Žanta
předseda T J Jiskra.

Jen pár slov

Byl zimní prosincový den
a voněl sněhem a bílou jinovatkou.
Byl den, jaký my tady v horách
máme rádi.
Mráz štipal do tváří,
a stříbro,
které nic nám nenahradí,
hladilo naše přimhouřené oči.
Četli jsme z knížky
o Sněhové královně

a najednou,
jako když někdo zlý
nám stránku pootočí
a snaží se nám připravit bolest.
Je večer naplněný mírem
a náhle na obzoru širém
vyšlehnou plameny
a nemilosrdně, bezohledně
ničí tu pohodu a klid.
Srdce se pozastaví a ptají se,
kde, kde žhavý živel
tropí svoje dílo ?
A teď teprve nás všechno zastudilo !
Hořela naše sokolovna !
Stánek našich dětských snů,
místo těch nejpěknějších mládí dnů,
Tam sprádali jsme mezi náradím
sny o sportovní slávě
a co já dneska vím,
jak krásné byly tenkrát naše plány
A náhle zůstali jsme sami.
Na nehostinném místě
po tom špatném hostu,
stály jen ohořelé stěny,
a našemu elánu, našemu sportování
se takhle dostalo
10 let nuceného postu,
a veliké touhy postavit si
místo pro sport znova !

Našli se lidé pilní, obětaví,
s nevšední láskou
po kousíčkách staví
honosné zdi té fešandy,
která tu dneska stojí.
Snad ani nemysleli
při té práci svoji,
že udělají velké dílo dvojí.
Přiloží balzám na tu velkou ránu
pro generaci dříve narozených,
a mnoho, mnoho pro budoucnost
právě těch dětských snů a plánů,
které se skutkem státí mohou,
když pomůžem si všichni
a ruku v ruce,
budeme pomáhat dosáhnout
vysoké mety těm nejmladším,
všem z mladé generace.
Teď práce bude dost !
Však dejme dohromady nejen sílu,
ale také srdce.
Zvedněme hrdě hlavu
a dokažme to časem,
že dobudeme zase starou slávu
a že na stupních vítězů
zas stanou děti, vychované tady !
Kdo miluje svůj domov,
svoji práci s lidmi,
kdo často bude právě tady,
ten dlouho bude spokojen a šťastný
a hlavně bude dlouho mladý !
Jen ještě díky všem pracovitým rukám !
Na srdce všech teď polehounou lukám,
a mám už jen jedině přání :
ať každý s uctou jako do chrámu sem vchází,
ať každý tohle pěkné dílo chrání.
Bylo to jen pár slov,
než oči neorně se naplno rozzáří.
A jak jsme šťastni,
to přečtem si pak v očích
a také ve tváři Slávka Hubačiková

Na ukončení slavnostní schůze bylo vystoupení gymnastek a gymnastů z Prahy. Nejprve vystoupily cvičenky moderní gymnastiky. Předvedly sestavy s míčem, obručí, švihadlem, prostná a končily velmi pěknou sestavou se stuhou, kterou předvedla reprezentantka ČSSR. Pěkné bylo také vystoupení naší žačky Lenky Ševčíkové v krátké sestavě - různosti. Po těchto nastoupilo 6 cvičenců z Dukly Praha. Cvičili nejdříve různosti na žíněnkách, pak bradla, hrazdu a koně. I v těchto cvičil jeden reprezentant ČSSR. Obzvláště se líbila hrazda, na které byla předvedena povinná sestava pro příští olympiádu. Celé vystoupení, jakož i pěkný průběh schůze, mělo dobrou odezvu u četného obecenstva.

Jiřina Ďoubalíková

Dokončení .

Lyžování ve Vysokém nad Jizerou

- 1940 Přebor naší župy ve Vysokém nad Jizerou.
Závod vládního vojska.
Závod " Štít zdatnosti " /pořádal pražský klub B-B /.
- 1941 První ročník závodů Postaru.
Oprava můstku u Vojákova Mlýna.
Viktor Nesvadba přeborníkem dorostu a Zdeněk Číhal přeborníkem juniorů.
Zeman přeborníkem naší župy.
- 1942 Zákaz pořádání veškerých závodů.
- 1943 Zákaz trvá. Zřítíl se pod tíhou sněhu lyž. můstek u Vojákova Mlýna.
Ski chata zabrána pro německé děti.
- 1944 Při našem klubu založen odbor kopané. Výstavba hřiště u hřbitova.
Veliký nábor nových členů /250/. Prvé vyměření nového můstku v Šachtách.
- 1945 Ski-klub se dává do nové práce. Čítá nyní 402 členy.
Staví kabinu na hřišti /bývalá něm. celnice/.
Registrujeme 21 nových závodníků.
- 1946 Josef Hrubý přeborníkem Jizerské župy.
Započato se stavbou můstku v Šachtách.
- 1947 František Žanta vítězem přespolního běhu " Kolem Vysokého".
Vlastimil Melich juniorským mistrem republiky.
- 1948 Sjednocení těl. vých. - Sokol Český Ski-klub ve Vysokém nad Jizerou.
Velmi pěkné úspěchy našich závodníků Žanty, Jóna, Krause a Melicha na závodech "Běchovice".
- 1949 Vlastimil Melich přeborníkem naší župy a mistrem republiky v jízdě na lyžích.
Vladimír Patočka přeborníkem naší župy v alpských disciplínách.
Start na mistrovský 50km závod Vysoké - Jilemnice.
- 1950 Výstavba nového dorosteneckého můstku v Šachtách.
Ladislav Jon přeborníkem naší župy.
Vlastimil Melich mistrem republiky v jízdě na lyžích.
- 1951 Dokončení stavby velikého můstku v Šachtách a krajským přeborem kraje
Liberec slavnostně otevřen.
První ročník našeho závodu ve skoku "Šachty". Vítězem Ant. Lenemayer z Harrachova.
- 1952 Dokončení výstavby dorosteneckého můstku v Šachtách.
Šachty 1952 /Fr. Felix- 79 m/- Krajské přebory kraje Liberce.
- 1953 Šachty 1953 / Fr. Felix - 81 m/- Sokolovský závod a dětské závody.
- 1954 Přebory ČSR v jízdě na lyžích. Šachty 1954 / Fr. Felix /
- 1955 Šachty 1955 / Zd. Remza - 82 m / Rekord můstku vytvořil Hubert Rieger -83m.
Mezinárodní závody ve skoku za účasti Norska, Finska, NDR a Rumunska/
Vítězem Nor. Barhaugen Arna /
Dětské závody.
- 1956 Šachty 1956 / Bulín J. 71 m/
Mezinárodní závody ve skoku / Finsko, Polsko, NDR, Rakousko/
Vítězem Lesser Verner z NDR.
Dětské závody.

- 1957 Dětské závody.
- 1958 Šachty 1958 / Bulín J. - 80,5 m /
Přebory kraje Liberec ve skoku prostém.
Dětské závody.
- 1959 Dětské závody.
- 1960 Šachty 1960 / Vašut V. - 68,5 m /
mezinárodní týden skoků za účasti NDR,SSSR. Vítězem Brunner Manfred-NDR.
- 1961 Šachty 1961 / Jebavý Dr. - 77,5m /
Mezinárodní týden skoků za účasti NDR a Rakouska. Vítěz Jebavý Drahoš.
- 1962 Šachty 1962 / Hubač Zb. - 79 m /.
Mezinárodní týden skoků /NDR a SSSR / Vítěz Koba Sakadze ze SSSR.
- 1963 Okresní přebory.
Šachty 1963 jako závody mezinárodní / NDR,SSSR a Polsko/
Vítěz Matouš Josef.
Lyžařské závody "Postaru".
- 1964 Šachty 1964 / Raška J - 81 m /
Lyžařské závody " Postaru ".
- 1965 Šachty 1965 jako mezinárodní závod / NDR,SSSR,Polsko,Rakousko a Jugoslavie. Vítěz Josef Matouš.
Mistrovství ČSSR ve skoku prostém.
- 1966 Šachty jako mezinárodní závod / SSSR,Švédsko a Rakousko/
Vítěz Jiří Raška - 80,5 m .
- 1967 Šachty 1967 jako závod mezinárodní za účasti NDR,NSR,Norska,Francie, Rakouska, Švédska a SSSR. Vítěz Jiří Raška - 80,5 m.
Lyžařské závody Postaru.
- 1968 Lyžařský můstek v Šachtách vyřazen z provozu.
- 1969 Celostátní kvalifikační závod dorostu.
Dětské závody.
- 1970 Můstek v Šachtách zničila vichřice. Také malý můstek poškozen.
- 1971-72 Dětské závody.
- 1973 Dětské závody. Lyžařské závody Postaru.

Obnova činnosti lyžařského oddílu: Lyžařský oddíl si určitě úkol u příležitosti oslavy 70.výročí založení Českého Ski Klubu Vysoké nad Jiz. obnovit činnost a tak navázat na tradici lyžování u nás ve Vysokém.

V současné době provádí se svými trenery výcvik mládeže. To je prvořadý úkol oddílu. v letních měsících postaví nový můstek v Šachtách pro žáky/ 25m/a pro dorost 50 m /.
Na výstavbě se již pracuje. Začátkem července otevře za pomoci našeho muzea výstavu " 70 let od založení Českého Ski klubu Vysoké nad Jiz." Zároveň dá do prodeje pamětní odznaky. V říjnu pak se bude konat slavnostní schůze, na které budou odměněni závodníci a činovníci oddílu. Práce bude tedy dost a těšíme se, že nás příznivci lyžování v ní podpoří a že pak všichni budeme moci být hrdi na takové Vysoké, jaké donedávna bylo.

Karel Ďoubalík

Kde kvatou růže z celého světa .

Žil jsem noho roků před válkou na Kladně a působil zde až do 5.května 1945. Moje vzpomínky na Lidice jsou proto stále živé, neboť moje tchýně byla lidickou rodačkou, můj tchán zde učil a zde se také poznali a měli svatbu. Pouta blízkého přátelství proto naša rodina přitahovala již před válkou do Lidic, kde teta Nováková hospodařila na pěkném statku v těsném sousedství pověstného potom velmi smutně - statku Horákova. V době, kdy každý potřeboval arijský původ, poznal jsem i vynikajícího faráře Štemberka, rodáka z Pečky od Nové Paky a proto i rodné listy předků i matky moji ženy byly podepsány farářem Štemberkem a dokazovaly, že jsme arijského původu.
Farář Štemberk byl vynikající hráč taroků a proto na lidické faře se scházelo několik jeho přátel a mezi nimi i pověstný četnický major Vít, rodák z Náchoda.

Lidická teta byla pro nás v prvních letech války zdrojem přísunu potravin a jezdil jsem proto pravidelně ve středu do Lidic a vozil mléko, vejce, chléb a nejnutnější běžné potraviny, které byly na lístky. Znal jsem pěkný venkovský kostelíček v Lidicích a doprovázel na poslední cestě i manžela tety na hřbitov v těsném sousedství kostela. Horákův i Novákův statek představovaly v horských poměrech velkou statku, neboť v obou bylo nejméně dvacet kusů dobytka, dva páry koní a kolem jednoho sta hektarů pozemků. Sousední Makotřasy sousedily těsně s Lidicemi a proto také omylem při ničení Lidic byly zničeny i dva domy obce Makotřas. Úředně jsme byl ve stálém styku s tajemníkem Sechtem, který také byl umučen a faráře Štemberka museli násilím odvézt z kostela, když jej kanonádou rovnali se zemi.

Zničení Lidic bylo pro nás v Kladně hrozným překvapením a když se ráno 10. června 1942 vraceli někteří z lidických mužů z noční směny, byly již všechny cesty i cestičky kolem Lidic obsazeny ozbrojenými esesáky a můj soused z kladenského gestapa Wiesmann zde již řádl a plnil rozkazy K.H. Franka. Při ničení Lidic již farář Štemberk věděl, že jeho "přítel" major Vít se přihlásil k německé národnosti, získal hodnost plukovníka a jeho hrdá manželka s dítětem žádala o rozvod, který byl také proveden, neboť se styděla za svého muže, který byl veskrz českého původu. Jeho konec byl samozřejmě smutný, neboť byl vyřízen českými četníky v prvních dnech května.

O tetě Novákové jsme neměli vůbec žádné zprávy. Víme jen, že zemřela v koncentračním táboře. Vzpomínám na noc 10. června 1942, kdy kolem desáté hodiny jsem se vracel kolem kladenské reálky domů a viděl, že při nejprůběžnějším zatemnění je kladenská reálka osvětlena a všechny cesty jsou střeženy. Ničení Lidic bylo nejen slyšitelné na Kladně, ale bylo i mnoho těch, kteří z vršku u obce Hřebeč, sledovali toto ničení, na kterém se ve druhém sledu podílel s řadou protektorátních četníků i major Vít.

Nevím, zda dosud žije sestra faráře Štemberka, kterou jsem navštívil v Pecce při služební cestě v roce 1946. Vím jen, že Lidice budou žít v mých vzpomínkách a ve vzpomínkách lidí až do smrti.

Jos. Ďoubalík

Noční olejové lampičky - světýlka našeho mládí.

Pomím zatím historický vývoj svítidel, ač by nebylo nezajímavé zastavit se u všech fází od dřevěných loučí přes petrolejové lampy až po Edisonovu elektrickou žárovku. Dnes se zastavím u lampiček, které měly zvláštní kouzlo, alespoň se mi to v mých letech klukovských tak jevílo a zdálo.

Kde bylo nemluvně v rodině a zvláště u šestinedělek se v noci svítilo olejovou lampičkou. Skládala se ze skleněné nádoby na olej, ze skla nejčastěji barevného ve tvaru velkého květu narcisovitého a z knůtky. V lampičce byla vespod voda a na ní se lil olej ke svícení. Takový olej a k tomu patřící knůtky to byl tehdy obchodní artikl denní potřeby a prodával se v krámech u všech kupců. Knůtek se skládal z kruhového kotoučku z lehkého materiálu a průměru asi 2 cm a v jeho středu trčel bílý navoskovaný váleček o průměru asi 3 milimetry, vlastní to knůtek. Tyto knůtky se prodávaly v kulatých dřevěných krabičkách. Ke každé sadě knůtek patřil jeden plovák. To byl plochý plechodinu oleje a do otvoru v plíšku se vložil knůtek tak, aby spodní část kolmé knůtky ssála a hoření část se zapálila. Když knůtek ohořel, světlo začalo blikat a prskat, což bylo znamením, aby se dal knůtek nový. Bylo to světlo sice malé, ale poměrně uspokojivé a levné. Pamatuji se, jak svítilo celou noc na nočním stolku u postele matčiny, a jak ubývalo oleje, reflex té barvy kmital po stěnách. Také u "betlema" svítivalo se takovou lampičkou. A děti, než usnuly, dívaly se ze svých postýlek, jak světýlko ozařuje jesličky a čím dál od jesliček jak se táhnou tajemné stíny mezi daráky. Leckde jsem se s těmi lampičkami shledával. U obrazů a sošek svatých a světic v domácnostech, na chodbách far a klášterů, v hrobkách a kapličkách, kostelích a chrámech. Jistá tajemnost a posvátnost byla v těch lampičkách našeho mládí. Řeknete možná, že je to jen fantazie starého člověka, který se stále častěji vrací do let mládosti. Ale chtěl jsem i vám, mladým, ukázat kousek života o jakém nemáte snad ani zdání.

Ze zápisníku Vladimíra Pavlíka.

Vo strejcoj Florijánoj.

Na horách.

"Jak tak koukám na Kokerháč, napadlo mě, že by patřilo taky jennou se podvať na hora. Tys už tam byl, Krupičko?" "Jaktěživo né", zavěťal hlavou Krupička." "Já taky né,"

poudá Floriján. Ledaco sem vo nich počet, ale že bych tam byl, to né. A je to voda. Až bude někdy po votavách a na bandory ještě berzo, tak bysme se tam měli vydat. "A při tom vstalo. Krupička kejv hlavou, že jo.

A tak jenno ráno supali Končinama nahoru až došli k hospodě pod Kokerháčem. Strejce si votíral čelo: "Skoro sem se popropotil. Ale někdy lidi sou vejchoditý. Vysockej Hanzl si sem vyšlápne třá kvečerou jen tak na špacír. Ale taky, jen co je prauda, schvátí psa." Inu, lidi sou různé, zamudroval Krupička. Pak se drancali na Kokerháč. Smerku čím dál miň, kratši a daremnější, jen takový vokrše a vejš už pak holo a jen sem tam náka kosodřevina. Dyž přešli verch, podolou se nim už šlo lepší. "Enu, je to tu nádherný, ale jako na iným sjetě. Ticho a nihde ani živáčka, až je z toho jennomu ouzko; a tady někde by měla bejt ta Líbrocoulova zahrádka, co na ni sil řípu pro tu princeznu," připomněl si. "A co čála ta princezna s těma dumlikama?" "Žánny dumliky, řípa," vodsek strejce.

Než došli k pančauskýmu potoku, vypravoval Floriján Krupičkoj vo tý krásný vévodský princezně Emě a vévodoj Ratiboroj. Labskej důl strejcum vyrazil dech. "Žezuskote tolle ale je prasecký roklišť až se jennomu motá hlava." "No vidiš a tejd si předstau, že vysockej páter ještě s jennim kantorem se z týhle rokly vyškřábali až sem nahoru. To je, co?" "Inu, sou lidi různé. Ale poď už vocaď, mám v palici jako ve mlejnici." Tak došli až k labský hospodě a toceví, nejdřiu se stavovali u vodopádu. Byl zrouna puštěnej. Polle Krupičky to byl přenemraunej šplachot. Jakživo nevidali tolik vody pohromadě. V hospodě sterčili jen hlavy do dveři, dál nešli. V ohromný šenkouně bylo pelno. U dveři bernkaň nákej muskej na citeru a jeho círy k tomu zpívaly: "Mutr, mutr, sei nicht traurik." Takovou smutnou notu. Vostatni byli hlauně samej Němec, ženský v dirndelu se zelenejma zástěrkama, muchcej v kamizolách s dřevěnejma knoflíkama, a sem tam náky prajský oficiři se šaulema a berkolatejma nohami. Asi vod kavalerije.

Tolle nei společnost pro nás," poudá strejce, najíme se až u pramena. "Inu sou lidi různé," poudá Krupička. Venku se voptali na cestu k prameni a šli. U studánky s vokrouhlou vobrubousi pohodelně sedli, z ranečku vyndalichleba s tvarohem a pojedli. Pak pololeže a polosedě se ponatáhli a zapálili fajfky. "Tak tolle je znik nejhlaunější řeky našeho českýho králoustvi. Tálle voda teče až do Hampurku, do mře," poudával strejce Krupičku. "A to teda, dybch, příkladně, třá nastavil týlle sroužce botu a zaderžal ji ..." "Tak sou v Hampurku bez vody," skočil mu do toho strejce. "Ale tejd ti povim, co se nestalo hradeckýmu biskupoj, dyž tenle pramen před nákou stoukou let sjetil. Jel sem na vembloudu co mu dal verchlabskej hrabě, a ten vembloud se nim cestou zrátil. Hdepak k nám na hora s vembloudem. To byl taky rozum. Tak událi z nákejh klacku nosítka pro biskupa, a von nim z nich sleťal na zem. Ale nic se mu nestalo. A dyž si pak tady u pramena chtěli postavit takovou boudu z plachet, vítr nim to vušeko poterhal a zrátil. Tepru dyž biskup potopil do studánky kříž, tak na-jennou se mraky rosáply a slunce zasvítlo. No, prej zázrak. A tolle vušeko nim udál von." "Jó, a hdo?" "No von, a neptej se. Támle nahore, jak je to baracišť s vězej, tam sou sněhový rokly. Eště věči než sme perve vidali. Ale škrábat se tam nebudem. Je podyma, a stejně bysme do Prajska perdlajs vidali."

Hde se vuzal, tu se vuzal nákej muskej sel zrouna okolo, tak se ho voptali na nejlepši cestu na Kokerháč. Mersk jen rukou, a tak šli, jak vokázal. Chvíli to šlo kale, ale najennou měli pod nohama měko, a dyž popošli dál, začlo nim to pod nohami mlaskať a houpať se. Strejce poudá: "Krupičko, halt, takle bysme v tom mohli bejt za chvíli po kerk. A nechechtej se jo, na tomle není kor nic k smíchu." "Hdo se tu chechtá, já se nechechtal!" Floriján se zarazil. "Tak to ses nechechtal ty, Krupičko?" poudá protáhle a přiškrceně, "hdo se to tu teda zachechtal, okolo není živý duše." A strejce si čmár palcem po čele, na bradě a na persou. Škodit to nemuž. "Poď Krupičko, musime se vrátit. Von nás zaved." "Jo, a hdo?" "Derž už hubu a neptej se. Až za Izerou. Dyž se dostali zas na tvrdo, ustanovili se, že to vemou nahoru k oupadu. Začalo poperchávat a zvedal se víter. Dyž docházeli k verchu, bylo to už pořánný pouvětrí a hrej. "Florijáne, koukej, serna leťala okolo!" křik Krupička na strejce. "Jó, perdy dudy serna; koukejme kalupirovat. To byl von!" "Jo, a hdo?" Derž hubu. Až za vodou."

S Kokerháče se skulili berzy a Končinama taky. Dyž v Jablonečku přešli Izeru, strejce si voddech: "Ten nám prohnal perka!" "Jó, a hdo?" "No hdo - Libercál. Tejd ti to už můžu říc. Za vodou je na nás krátkej." Slunce zrouna kvečerou zapadalo, dyž štrádovali k dolánkám. Cestou dolánkama strejce poudá: "Je to tam nahore nádherný, ale přísný. Tady u nás je láskavě." "Inu sou místa různé," ukončil Krupička jejich perní vejpravu na hora.

Kam se poděla pamětní deska z bývalého domku Mistra J. Skrbka ?

Šlo přece o malíře, který představoval lepší průměr v našem uměleckém světě. Převážná část jeho bohatého uměleckého díla je výrazem jeho opravdového zájmu a lásky k rodnému kraji. Ale i jeho čilá novinářská a literární, kulturněhistorická práce je trvalým památkem člověka, který tu opravdu nežil marně, který dával příklad mladším pokolením, aby se stejným zápalem oživovali vzpomínky na lidi, kteří proslavovali náš kraj. Domku a jeho novému majiteli by jen přispělo ke zkrášlení obnovení desky, před časem pod patronací MěNV odhalené a vedením města převzaté do trvalé péče a ochrany.

M.C. Metelka.

Zdenko Feyfar vystavuje.

V obrazárně Vlastivědného muzea byla dne 10. června t.r. otevřena výstava fotografií známého umělce fotografa Zdenka Feyfara, rodáka jilemnického, za početné účasti obecenstva, jakož i zástupců libereckého a jabloneckého muzea.

Jsou mezi námi statisíce pěstitelů fotografování s aparáty zavěšenými na ustaraně pochýlených i mladistvě vztyčených šíjích, ale Zdenko Feyfar je jen jeden.

V přibližně 40. vystavovaných exponátech zavádí nás autor do pohádkové říše svých dvou lásek - rodných hor a naší Zlaté Prahy. Hory nám předvádí v nevšedních záběrech s nekonečnými dálkami a zasněnými obzory v mlžných oparech, s plujícími koráby mračen, i jejich půvabnou květenou, tuto, jak se zdá i v riskantních záběrech. Z pražských zajímavě komponovaných motivů jmenujme alespoň mlhavé nábřeží s novoměstskými mlýny za ostře tepaným mřížovím větví, větviček a lístečků, působícím dojmem japonerie.

Všechny tyto exponáty nutí nás k zamyšlení a obdivu i díky jejich tvůrci. Adekvátně s touto půvabnou krásou obrazů vyzněl i nevšední proslov Mírka Janovského, jenž zřídka kdy slýchanými a bohatými slovy spanilé mateřštiny přiblížil nám osobnost i dílo vystavovatele.

Výstava, kterou správkyně muzea J. Ďoubalíková prohlásila poté za otevřenou, potrvá do konce srpna t.r. Nenechte si ujít tuto ojedinělou příležitost.

Prokop Hásek.

Oprava.

V posledním Větrníku č. 5 vypadl vypadl při tisku u vyprávění "Vo strejcoj Florijánoj - Čižbaři, následující závěr tohoto vyprávění.

" Takový ptačíště, dyž si na něj uvykli, patřilo už do rodiny, a dyž vo něj něhdy nákyým šerádem přišli, bylo z toho lamento. A tak se jeden nemuž divit co se jennou nestalo. V náusi umřel nákej chalupník. Dyž ho vynášeli ze sennice- von byl dertek podelší- nůšníci se trochu dyl motali s truhlou mezi dveřma do ouzky sínky. A tu asi čtyrletej klučina co po něm vostal se na něj rozkřik: " No tak hejgot sakja chjapi, jejdujte s nim, jejdujte, ať nám čejmák neujítne !"

A tak fúnus nefúnus, lidi se tenkrát, trá nechtěli, museli hošištět jennomu krapitek pozachechtať.

Prokop Hásek.

Oprava.

Autorem článku "Pokusná stanice ve Vysokém nad Jizerou v minulém čísle Větrníku je Miloš Hrubý, vedoucí pokusné stanice.

Redakce.

Vyhlášení celookresní soutěže ke sklizni opuštěných ploch v rámci okresu Semily.

Stejně jako loni, byla i v letošním roce vyhlášena prostřednictvím rady ONV v Semilech za účasti OZS, ČSDR a OV NF celookresní soutěž ve sklizni sena z opuštěných ploch.

Veškeré sklizené seno bude dodáváno ZNZZ a socialistickým zemědělským podnikům, a podkladě dodaného množství sena bude soutěž vyhodnocena. Vyhodnocení soutěže provede okresní komise složená ze zástupců ONV, OZS, ČSDR a OV NF nejpozději do 30. září 1973. Celkem bude vyhodnoceno 10 nejlepších jednotlivců a 5 nejlepších společenských organizací. Nejlepší dodavatelé sena budou odměněni takto:

Společenské organizace:

I. místo		1.500 Kčs
II. místo		1.000 Kčs
III. místo		800 Kčs
IV. místo		600 Kčs
V. místo		500 Kčs

Jednotlivci :

I. a II.	místo		1.500 Kčs - rekreace	a 750 Kčs
III.	místo		1.200 Kčs - hodinky	a 400 Kčs
IV. - VIII.	místo		900 Kčs - šatovky	a 300 Kčs
IX. - X.	místo		300 Kčs - aktovky	a 150 Kčs

Odměny budou předány nejpozději do 15.října 1973.

Drobné zprávy.

19. května vystoupili pohostinsky v divadle Krakoncš ve Vysokém nad Jiz. ochotníci ze Železného Brodu ve francouzské komedii "Někdo zvoní". Zdařilé představení bylo četně navštívené.

26. května na slavnostním otevření tělocvičny bylo přítomno 250 lidí a večer na taneční zábavě 280 převážně mladých tanečníků.

31.května uspořádala LŠU při ZDŠ za vedení učitelky L.Hnykové tradiční Černou hodinku ve vtipném a zábavném pásmu o kočkách, mourokách, kocourech, čičkách i koťatech s názvem "Večer pro kočku".

24. května uspořádala Středisková knihovna besedu "Staré ruské umění", kterou přednesl akadem.malíř Vladimír Komárek ze Semil.

10.června bylo pro děti v rámci oslav MDD uspořádáno sportovní odpoledne na hřišti v zotavovně Větrov, které pro velice špatné počasí bylo málo navštívené. Děti, které závodily, promočil vytrvalý déšť. Slavnost pořádalo SRPŠ.

10. června v 11 hodin byla v obrazárně Vlastivědného muzea slavnostně otevřena výstava umělecké fotografie Zdenko Feyfara za přítomnosti 72 lidí.

16. června sehrál pohostinsky v Krakonoši ochotnický soubor z Velkých Svatoňovic hru ze současnosti, zvanou "Košílka".

Jiřina Ďoubalíková.

N a r o z e n í n y .

3. června oslavil p. Karel Farský v plné svěžesti 88 let.

15. června oslavil p. Vít Jandura v den svých jmenin 97 let.

Přejeme hodně zdraví !

Ú m r t í .

21. června zemřela v Liberci rodačka pí Marie Faltová, roz.Nečásková/uBuchtičků/ ve věku 93 let.

Čest její památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukpisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs.Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková.

Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-.

Oprava strany 1 - správně roč. VI. č. 6-7.